

САСКИЯ
САДЖИНСЪН

БЛИЗНАЧКИТЕ

БЛИЗНАЧКИТЕ

ТЕ БЯХА ЕДНАКВИ
ВЪВ ВСИЧКО,
ДОКАТО НЕМИСЛИМОТО
НЕ ГИ РАЗДЕЛИ!

enthusiast

Saskia Sarginson
The Twins
Copyright © 2013 by Saskia Sarginson
First published in 2013 by Piatkus.

Саския Сарджинсън
Близначките

© Мария Чайлд, преводач, 2014
© Вихра Стоева, художник на корицата, 2014
© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014
Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-139-0

С А С К И Я
САРДЖИНСЪН

БЛИЗНАЧКИТЕ

Превела от английски Мария Чайлд

enthusiast

София, 2014

Невинаги сме били близначки. Някога сме били едно цяло.

Историята за нашето зачатие е обичайната – тази, която се разказва в часовете по биология. Знаете как става: атлетичен сперматозоид уцелва мишената яйцеклетка и се заражда нов живот.

И така – ето ни, едно единствено бебе в процес на създаване. И после идва изключителното, защото онази яйцеклетка се е разделила, разкъсала се е на две, и са се появили две бебета. Две половинки от едно цяло. Ето затова е странно, но вярно – първо сме били един човек, макар и само за частици от секундата.

Мама винаги твърдеше, че последното, което очаквала, било да има близнаци, макар да знаела, че сигурно има основателна причина да не може да минава през вратата още докато била бременна в четвъртия месец, нито да си вдига дънките догоре. Мама беше красива. Всички го казваха. Приличаше на ледена кралица от страниците на вълшебна приказка. Кралица, която носеше джапанки и широки поли с полюшващи се ресни и чиито пръсти бяха изцапани с жълти никотинови петна. Не искаше да ни каже кой е баща ни. Не че имаше някакво значение. Просто се преструвахме, че е важно; вълнуващо бе да се опитваме да отгатнем кой може да е бил, сякаш бяхме в състояние да съчиним историята на нашето собствено раждане.

Според един гръцки мит, ако някоя жена спи с бог и смъртен в един и същи ден, ще зачене две бебета: по едно дете от всеки баща. Дори нашата майка не би направила нещо толкова развратно. Но когато се покатервахме по клоните на люляковото дърво, за да се настаним върху покрива на бараката,

да си разделим ябълка и да обсъдим възможните вероятности за бащинство, идеята да бъдем дъщери на някой бог беше задоволителна.

Очевидният избор падаше върху бог на рока. Майка ни беше вманиачена по „Дъ Дорс“. Поглеждаше към снимката на Джим Морисън на обложката на албума им и въздишаше. Единственото, което знаехме за нашия баща, бе, че майка ни го срещнала на някакъв рок-фестивал в Калифорния. Бинго! Трябваше да е Морисън. Не искахме баща ни да е някоя от откачалките, с които живеехме в комуната в Уелс. Върлинестият Люк или смрадливият Ерик. Мама не обичаше никого от двамата. Веднъж тайно написахме писмо на господин Морисън, подписано от Виола и Изолта Лъв. Не получихме отговор.

На трети юли хиляда деветстотин седемдесет и първа година Джим Морисън бе открит мъртъв във ваната си в Париж: сърдечна недостатъчност в резултат на тежко пиянство. Планирал да престане да бъде бог на рока и да стане поет. Изчакавал изтичането на договора си. В деня, в който съобщиha новината, се прибрахме вкъщи и заварихме майка ни да превърта „Здравей, обичам те“ до безкрай и да плаче над чашата си с червено вино. Ние също плакахме в стаята си, заглушили риданията си във възглавниците. В началото беше по-скоро за шоуто, но после фалшивото се превърна в истинско. Нали знаете как понякога, когато се смеете наистина силно, може да натиснете някой емоционален бутон и да преминете в плач? Нещо такова се случи и с нас. Само дето престореният плач задейства истинското и внезапно се обляхме в сълзи, поемахме накъсано дъх, размазвахме сопоти по бузите си. Нямахме представа за какво плачем. По-късно, когато мама изтрезня и когато всички все още хълцахме и примигвахме с подпухнали клепачи, тя ни каза, че Джим Морисън със сигурност не е нашият баща.

– Глупачета такива – рече замечтано тя, – откъде ви хрумна подобно нещо, за бога?

Още няколко пъти се опитахме да открием кой е баща ни. Но мама се ядосваше. Свиваше рамене, бавно навивайки ци-

гара, издихваше кръгчета тютюнев дим през устата си и си придаваше вид на разочарована от нашите скучни въпроси.

– Поставих началото на нова династия – обясни ни веднъж тя. – Искam сами да изградите собственото си бъдеще. Няма-те нужда от минало.

Знаехме, че смята нашето желание да си имаме баща за тесногръдо и буржоазно. Всички лоши неща на света бяха тесногръди и буржоазни.

Беше пролетта на хиляда деветстотин седемдесет и втора и мама каза, че с тази миньорска стачка и тридневна работна седмица държавата отива по дяволите. Премиерът Тед Хийт беше един глупак от торите. Трябваше да сме готови за най-лошото. И сами да почнем да се грижим за прехраната си. Мама изкорени полските цветя, посади зеленчуци и купи две кози, които да ни дават мляко: Тес и Батшиба. Едната беше кафява, другата – черна; и двете имаха потрепващи опашки и копита – като дявола. Исахме да ги обикнем, но те само дъвчеха по цял ден, пилейки дългите си зъби. Дори когато прикляквахме да ги почешем зад ушите, не спираха да дъвчат, а мраморните им очи сякаш гледаха през нас. Козите прекъсваха преживянето си само за да изпотъпчат зеленчуковите лехи и да изкоренят растенията. Всяка сутрин мама прекарваше мрачни часове в опити да засади отново увехналите броколи и моркови, после сядаше и заравяше глава в хълбоците им с неуморни пръсти и ругатни на устата заради непрестанното им мърдане. В крайна сметка се сдобихахме с рядко мляко, вонящо като старо сирене или вмирисани чорапи.

Имаше книга, в която се казваше кои диви храни са безопасни, както и кога и как да се събират и приготвят. Въпросната книга бе обект на непрестанни консултации и прелистване. Беше разръфана и цялата на петна от непрекъснатото разнасяне и поради факта, че стоеше подпряна до готварската печка. Търсенето на храна се превърна в нова религия. Събирането на къпини, гъби и ябълки из храсталаците мама наричаше проява на свободен дух и безгрижие. Две неща, които одобряваше.

Бяхме целите изподрани от ровичкане из къпинака, за да стигнем до някоя дива ябълка, а майка ни стоеше с боси крака до нас.

– По-високо, Виола. А така. – Нетърпеливо отмятане на коса. – Събери онези от по-горния клон, Изи.

Правеше желе и вино от събраните киселици: с щипещ вкус и с цвят на розов език. Веднъж получихме ужасни стомашни болки от едни гъби на точки, които беше сложила в яхнията. Но харесвахме сушената диплянка, пържена в масло със сол, пипер и малко къри на прах; нагъната, бледа, подобна на гума гъба, която растеше в основата на боровете – винаги, когато я откривахме, грабехме с пълни шепи. И пърхутките, събрани, докато са бели и сочни, натъркаляни в росната трева в есенното утро като попаднали не на място снежни топки. Тях ги ядохме разрязани и панирани за закуска, в комбинация с хрупкав бекон.

*

Някога усещали ли сте истински глад? Не обикновено къркорене, обичайният начин на протест от страна на стомаха ви, пропуснал хранене, нито досадното присвиване при закъснял обяд. Имам предвид жестоката, подобна на родилна болка от истинска празнота. Празната болка от нищото. Натрупването на мазнини е по вина на човек, защото само хората оглуяват от алчност. Птичките са леки като шепа листа. Искам да придобия лекотата на криле. Научих се да ям като птичка, не като човек. Тук се опитват да ме подмамят да се храня, играят манипулативни игрички, пъхат тръби в гърлото ми.

Разбира се, гладуването причинява болка. Но можете да използвате тези болки като нож, с който да изрежете лошото у себе си. В един момент ще почнете да копнеете за това усещане. Защото гладът е приятел. С негова помощ можете да стигнете до костите си по-бързо, отколкото си мислите. Усещам ги как се надигат под кожата ми, по-близо с всеки изминал ден: гладки, безупречни, твърди. Това казват всички

за костите, нали? Че са чисти. Проследявам очертанията на моите и те приемат форма: моето скеле.

В края на краищата всички ние сме именно това. А понякога – дори не и това. Понякога няма дори кости, които да свидетелстват за живот – само молекули, местещи се из въздуха, и няколко спомена, заключени в главата, пожълтели като стари снимки.

Изморена съм. Бих искала отново да заспя. Говоря празни приказки. Знам го. На Изи не би ѝ харесало. Каза ми да си затварям устата, преди да седнем в онази малка стая с един мъж и една жена, които ни задаваха едни и същи въпроси до безкрай.

Какво сме направили? Какво сме видели? По кое време, кога, къде?

Разбирате ли, мислеха, че сме лоши. Мислеха, че сме извършили нещо непростимо. Аз плачех и не спирах да се въртя на твърдия стол, усещайки как гащите ми прогизват от срамна топлина. Покапа от пластмасата, на пода се образува локва и един полицаи дойде с кофа и парцал. Затворих очи, опитвайки се да не вдишвам острата воня на урина. Усещах щипане по голите си крака.

Онези дни бяха изпълнени с инертно чакане, хората си шепнеха нещо по наш адрес, скрили уста зад дланите си. Бяхме като в капан в онази гола стая, гледаха ни втренчено, почукваха с моливи и си водеха записки. Забелязах, че очите им се спират върху белега на лицето ми, и дръпнах косата си в опит да го скрия, уплашена, че ще разпознаят знака на Сатаната.

Но не бях сама, сестра ми беше до мен както винаги – по-силна, по-дръзка. Нейните очи бяха сухи, под стола ѝ нямаше мокро петно.

– Не говори, Виола – предупреждава ме Изи. – Не е нужно да казваш нищо. Не могат да те принудят.

И тя обхваща плътното ръката ми, свитите ѝ пръсти стискат силно – като зъбите на стоманен капан.

Саския Сарджинсън
БЛИЗНАЧКИТЕ

Превод *Мария Чайлд*

Редактор *Мария Чунчева*

Дизайн на корицата *Вихра Стоева*

Коректор *Людмила Стефанова*

Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Английска. Първо издание

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 20,5

ISBN 978-619-164-139-0

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ ООД

Изолта и Виола са близначки. Неразделни като деца, те порастват и стават съвсем различни жени: Изолта пише за известно модно списание, има приятел фотограф и бляскав апартамент в Лондон, а Виола е отчаяна и нещастна и със сетни сили се бори със сериозно хранително разстройство.

Какво се е случило преди години, за да преобърне живота на близначките и да ги тласне по така различни пътища в живота им на възрастни? Докато двете жени разплитат трагичните събития от едно лято, което никога няма да забравят, ужасяващи тайни от миналото се завръщат с драматична сила и заплашват да разбият съдбите им...

Пленителен разказ за повратните точки в човешкия живот, това е роман за необичайната връзка между близначките, за тайните, които всички носим със себе си, и за тяхното понякога разрушително въздействие върху бъдещето ни.

*Тази книга оказва невероятно влияние върху читателите!
Тя е хипнотизираща, има удивителна емоционална сила!*

4 Star Review UK

*Прекрасно написан роман за детството, натрапчивата природа на спомените и неразрушимата връзка между близначките...
Завладяващ, емоционално наситен психологически трилър.*

Bookseller

www.enthusiast.bg

9 786191 641390

Цена 15,00 лв.